

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK — Contich

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat deze uitgave reeds aan Nr 325 is en veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

300. 't Portiertje van Roeselare — 301. De Kleine Tooneel-
speelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in
Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het wilde Land. —
306. De Wonderbare Redding. — 307. Naar Congo. — 308.
De Vrienden der Slaven. — 309. Fiere Margriet van Leuven.
310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. —
312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Tee-
kens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan.
— 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter
van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De
Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het
Gezin van den Visscher. — 322. De Wilde Cow-Boy. — 323.
Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen
— 325. Kerstmis in de Sneeuw.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH

Drukkerij R. Bracke-Van Geert. — Baasrode.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Tweede druk.

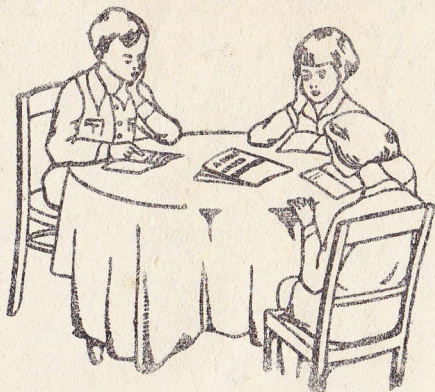
Nr 290.

A. HANS.

De Zoon vanden Kolonist

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

Tweede druk.

A. HANS

Nr 290.

De Zoon van den Kolonist

Uitgave
A. HANS-VAN DER MEULEN
CONTICH.

DE ZOON VAN DEN KOLONIST

I.

Eenzaam tusschen de bosschen van een streek in Kanada, in Amerika, woonde de kolonist Alkemade met zijn vrouw en zes kinderen, waarvan Ben, een knaap van vijftien jaar, de oudste was.

Ben was wel niet groot maar flink en moedig en vader durfde hem de bescherming van moeder en de jongere kinderen opdragen, als hij zich nu en dan naar de naburige stad begaf. Naburig, ja, maar toch ver!

Het kloeke paard van Alkemade had toch vier uur noodig, om er zijn baas heen te brengen.

Alles wat hier naburig heette, was op vrij grooten afstand. De eerste hoeve stond ruim een uur gaans van Alkemade's houten woning.

Alkemade had land ontgonnen. Hij was dit werk begonnen met twee broers. En toen vond hij het hier

niet eenzaam. Maar na een goed jaar trokken de broers weg. Ze konden het in de wildernis niet uithouden, be-
weerden ze. Frans Alkemade, die voor vrouw en kin-
deren moest zorgen en vroeger als boerenarbeider veel
armoede geleden had, besloot vol te houden. Als hij
hard werkte, zou hij zelf een boerderij bezitten

En langzamerhand kwamen er dan veel meer men-
schen in de streek. Zoo menige stad in Amerika heeft
haar opkomst te danken aan zulke moedige pionniers,
die de wildernis trotseerden.

Frans Alkemade had een goede hulp aan zijn vrouw
en aan Ben, en ook al aan de tienjarige Anne.

En nu bezat Alkemade reeds een paard, twee koei-
en en een dertigtal schapen, maar hij moest in de stad
nog een deel geleend geld afbetalen. Er viel dus hard
te zwoegen.

't Was Winter geworden, maar de schapen vonden
nog voedsel buiten. Ben paste op de kudde. Zijn va-
der werkte niet ver van daar in het bosch. Hij hakte
hout om den voorraad brandhout te vergrooten, want
de Winter duurde ginder lang. En het kon er geweldig
koud zijn.

Plots zag Ben uit het bosch een Indiaan komen. Hij
kende hem wel. Het was Zwarte Gier, zooals men
hem noemde, een zwerver, die tot een stam behoorde,

welke een heel eind verder in de vlakte tusschen de
bergen woonde en vreedzaam met de blanken han-
delde. Maar sommige kerels deugden toch niet en
gingen op avontuur uit. Ze wilden zich niet aan het ge-
zag onderwerpen.

De Zwarte Gier naderde vlug en greep een jong
schaap. Hij wilde het in het bosch sleuren.

— Hier! schreeuwde Ben en hij vloog op den In-
diaan toe.

Deze liet een lang mes zien en grijsde leelijk.
Ben sloeg naar hem met een langen stok, die hij in
de hand hield.

— Dief! riep hij. Laat dat schaap los.

De Zwarte Gier deed het, doch wilde nu met zijn
vervaarlijk wapen den knaap te lijf. Ben zwaaide met
zijn stok en het gelukte hem den roover zoo gevoelig
op de hand te treffen dat het mes ten gronde viel.

De Indiaan werd woedend. En een nieuwen slag
trotseerend, sprong hij op Ben toe. Beiden tuimelden
neer.

— Vader! schreeuwde Ben.

Luid galmde die kreet. Jammer dat Black, de trou-
we hond, over eenige weken gestorven was, anders zou
de Zwarte Gier het nog moeilijker gehad hebben.

Maar Ben verdedigde zich als een razende. De In-
diaan was echter veel sterker dan hij, doch hij werd
plots opgeheven en achteruit gerukt.

Boer Alkemade stond daar. Hij had het hulpge-
roep gehoord. En hij zwaaide nu met zijn bijl. De
Zwarte Gier beefde thans van angst. Bang keek hij
naar de klinkende bijl en hij kermde om genade.

Hijgend vertelde Ben wat er gebeurd was en hij
wees naar het mes.

— Gemeene roover, als ge nog eens zoo iets uithaalt
kap ik uw kop af, dreigde Alkemade nijdig.

Er waren hier geen politiemannen of rechters en de
boer moest den deugniet zelf kastijden. Hij gaf hem
een vracht stokslagen en liet hem toen loopen.

— Zie zoo, nu zal de schavuit wel uit onze buurt
lijven, meende Alkemade.

Hij hield zijn zoon nog een tijd gezelschap en loerde
ook in het bosch, maar de Zwarte Gier had genoeg ge-
had en vertoonde zich niet meer.

Moeder schrok, toen ze 's avonds het verhaal hoor-
de.

— Ik zal het aan de politie in de stad melden, zei
Alkemade. Dan kan een patroelje dien Gier en nog
enkele van zijn kornuiten opsporen en vast zetten.
Het zijn kerels, die zich niet bij het nieuwe leven van
hun stam willen aansluiten, maar liever op roof gaan.

II.

Eenige weken waren verlopen. De familie Alke-
made zat gezellig bij den haard. De avond viel en
moeder had de lamp aangestoken. Vader die den hee-
len dag hout in het bosch gehakt had, was wel moe,
maar toch onderwees hij nu de jongste kinderen. Hij
leerde ze lezen, schrijven en rekenen. Er was immers
geen school uren in 't ronde en, eenzame kolonisten als
deze, moesten hun jongens en meisjes zelf onderwijs
geven. Er waren eenige boeken in huis, school- en lees-
boeken.

Ben had zelfs een atlas en bladerde er nu in. Hij
keek dikwijls naar een klein hoekje op de kaart van
Europa. Het was Holland, vanwaar Alkemade's voor-
cuders naar Amerika waren gekomen. Dit wist men in
de familie nog heel goed, omdat het van vader op zoon
oververteld was. Maar allen spraken nu Engelsch, de
taal van het land.

Toen het acht uur sloeg op de oude muurklok liet
moeder de boeken en papieren opbergen. 't Was tijd
voor het avondmaal. En na het eten, bleven de ouders,
Ben en Anne nog een half uurtje op.

— Moeder, zei Alkemade, geef me eens wat van uw goede zalf. Ik heb me van middag gekwetst aan mijn hand en dat piekt nu nog al erg.

In de palm van de linkerhand was een vurigroode streep, juist alsof het vleesch gescheurd was geworden door een doorn. Moeder bekeek de kwetsuur.

— Dat ziet er niet goed uit, zei ze bezorgd. Hoe zijt ge er aan gekomen, Frans? vroeg ze.

— Ik weet het zelf niet; ik was aan 't hout hakken, toen ik opeens bloed op een tak zag druppelen. En dan bemerkte ik die wonde. Ik heb ze uitgewasschen in de beek, en er een tijdje mijn zakdoek om gedraaid.

— En doet het nu pijn?

— Pieken...

— Als er maar geen vuil ingekomen is!

— Dan zal uw goede kruidenzalf er dat wel uitdrijven.

— Wasch de wonde eerst een uit in warm water.

Vrouw Alkemade hing den ketel boven het vuur en haalde wat linnen. En toen de wonde goed uitgewreven was met warm water, streek moeder er zalf over en legde ze een verband.

— Zie zoo, dat zal wel helpen, meende Alkemade.

— Morgen zou ik niet werken en de hand laten rusten, sprak zijn vrouw.

— O, we zullen zien...

— 't Is nu Winter, en ge behoeft u zoo druk niet te maken.

— O, neen, maar ik zit niet gaarne stil...

— Als ge uw hand vermoeit, komt er misschien de koorts in. 't Is een diepe gleuf.

— Niet te bang zijn, moeder...

Een half uur later ging men ter ruste, en spoedig was het doodstil in de houten woning.

Maar in den nacht werd Alkemade wakker. Zijn hand deed hem meer pijn.

Hij trachtte zich zoo stil mogelijk te houden, om niemand te wekken. Maar hij zag veel af, en was tevreden toen hij kon opstaan. Hij maakte licht en vuur en bracht water aan de kook. Hij zou zijn hard weer vetten.

Alkemade schrok. De hand was erg gezwollen en zag heelemaal rood.

Moeder verliet ook het bed. Ze zag haar man met zijn hand in een kom dompend water.

Nog zoo'n pijn? vroeg ze.

— Ja, meer dan gisteren...

Moeder ontstelde zeer, toen ze de opgezette hand zag.

— O, Frans toch, als dat maar geen bloedvergiftiging wordt! vreesde ze.

— Neen, neen...

— Bij nicht Sarah begon het ook zoo en zij is er van gestorven. Het kwaad liep van de hand naar den arm. Frans, ik zou dadelijk naar de stad rijden, naar den dokter!

— 't Is geen kleinigheid!

— Er moet misschien in uw hand gesneden worden. Zoo haalt de dokter er het kwaad uit. O, Frans, stel niet uit. Het zou te laat kunnen zijn. Ga dadelijk smeekte moeder.

En Alkemade beseftte zelf ook wel, dat de toestand ernstig was.

— Ja, ik zal rijden, sprak hij.

— Eet eerst... 'k Zal Ben roepen.

De knaap schrok ook, toen hij het nieuws hoorde. Hij ging het paard voederen. O, hij zou flink zijn best doen en al het dagelijksch hoefewerk verrichten.

En terwijl hij er reeds aan begon, zond hij een gebed tot God, om hulp voor zijn goeden vader.

— Als de dokter in uw hand snijdt, moet ge een paar uur rusten, zei vrouw Alkemade tot haar man. 't Is nu acht uur; te twaalf uur zijt ge in de stad... Als ge om een uur of drie vertrekt, kunnen we u rond zeven terug verwachten. De dokter zal u wel dadelijk helpen, als ge hem zegt, dat ge van zoover komt.

— O, ja...

— En is de eene niet thuis, dan gaat ge naar een ander. Er zijn er genoeg in de stad.

Alkemade reed heen. Allen keken hem na.

— God helpe uw vader, sprak de moeder.

Ze had een angstig gevoel... Het moest eens te laat zijn. Kwaad in 't bloed kon zich zo vlug voort zetten... Haar man was pas weg, en reeds verlangde ze vurig naar den avond.

Ben en Anne deelden haar bezorgdheid. Maar ze verrichten dapper het werk. 't Vee moest verzorgd worden. En op een boerderij is er steeds veel te doen.

Tegen den middag zei moeder :

— Ik vrees dat we sneeuw krijgen. De lucht wordt zoo donker... Dan zou de terugreis voor uw vader lastig vallen, en vooral het laatste eind.

Frans begreep dat ook, want een half uur lang rees de weg op de helling van een berg. En de sneeuw hoopte er zich steeds op, daar de baan tusschen hoge bermen lag. De baan was trouwens maar een ruwe kloof.

Toen het gezin gegeten had, dwarrelden de eerste vlokken rond.

— 't Begint al, zei moeder. En hoor, de wind steekt op... Uw vader zal nog in de stad zijn... En dan de terugreis met een gewonde hand door dit weer! O, God zij me genadig.

In hun eenzaamheid waren deze menschen wel aan ontberingen en gevaren gewoon. Ze konden allerlei moeilijkheden overwinnen, beter dan de bewoners der steden. Als vader gezond was geweest, zou vrouw Alkemade zulk een vrees niet gehad hebben.

Maar ze bedacht, dat hij door zijn gewonde hand voortsig kon zijn. En dan zijn vermoeden na een slapeloos nacht en de heenreis!

Nog angstiger maakte ze zich. De dokter moest het eens noodig oordeelen den arm af te zetten. Dat ge-

beurde meer bij bloedvergiftiging. Dan moest vader in de stad blijven. Hij zou in dat geval wel een van zijn broers met nieuws zenden. Dick en Sam, die het in de wildernis niet konden uithouden, woonden ginder. En ze waren geen lafaards! Een van hen zou zelfs op de hoeve blijven, tot vader genezen was.

Genezen? O, met slechts één hand en één arm, ware de boer dan een machteloze, hier in de prairie met het zware werk!

Vrouw Alkemade verzweg die gedachten voor haar kinderen.

Er kwam bezoek, een zeer ongewone gebeurtenis. 't Was een ruiter, reeds geheel met sneeuw bedekt.

— Dag kinderen! riep hij vroolijk. Ik gelijk Santa Klaus wel, hé! al is het te vroeg voor zijn komst!

Santa Klaus was ginder Sinterklaas en die doet in Amerika pas met Kerstmis zijn ronde.

Men herkende onder het pak sneeuw Wilson, die een uur verder woonde.

Vrouw Alkemade, mijn bazin laat vragen of ge ze niet aan een pak kaarsen kunt helpen. Haar broer zou vandaag uit de stad voor een paar weken overkomen en van alles meebrengen, maar met die sneeuw stelt hij vast zijn reis uit. En onze kaarsen zijn op.

— Mijn man is ook naar de stad. O, als hij wist, dat de broer van uw bazin komt, kon hij mee rijden sprak moeder.

— Baas Alkemade naar de stad! Nu, hij is van geen klein gerucht vervaard, maar de broer van de

bazin is zoo niet aan ons leven gewoon en blijft voorzeker nu bij zijn haard.

— Mijn man is naar den dokter, hernam vrouw Alkemade.

— Zool! Zonder zieken? vroeg William.

— Hij is zelf gewond!

En moeder vertelde van de wonde.

— Dat is leelijker, oordeelde William... Nu met eens te snijden, halen die geleerde dokters er het kwaad wel uit. Maar als ze u zoo toegetakeld hebben, is de terugreis geen plezierrit en vooral niet met zulk weer!

— Ik maak me erg angstig.

— O. neen! Baas Alkemade is een laaie kerel. De dokter zal zijn hand flink omwinden. En als ge een pak sneeuw op uw lijf hebt, krijgt ge er op den duur warm onder.

— Sneeuwwater dringt juist overal door...

— Alkemade heeft natuurlijk zijn dikke jas aan.

Maar William kon moeders bezorgdheid niet weg nemen. Hij kreeg een pakje kaarsen. Vrouw Alkemade had een goeden voorraad.

— Nu, 't beste hoor! Alles zal wel goed uitdraaien! voorspelde William.

Hij reed weer terug. 't Was een heelen tocht voor eenige kaarsen, maar winkels bestonden er in de buurt niet en in donker sukkelen is erg onaangenaam.

De wind bedaarde en sneeuw viel nu stiller neer

— 't Weer wordt beter, zei Ben.

— Ja. Maar er is toch al wat sneeuw gevallen merkte moeder op.

— Toch is de vlakte nog berijdbaar. Het paard zal natuurlijk niet zoo vlug opschieten als anders.

O, wat viel die dag moeder toch lang!

De kinderen maakten hun werk. Anders lette vrouw Alkemade er op, dat ze netjes schreven. Nu had ze er den moed niet toe, om hun lei te bekijken.

— 't Sneeuwen houdt op, zei Ben.

— Ja, gelukkig! sprak moeder.

Maar wat zou de dokter van de wonde gezegd hebben? Dat was moeders angst...

De jongere kinderen vroegen om rond het huis slee te mogen rijden. Anne kleedde ze warm aan. De kleineren voelden nog de bezorgdheid om hun vader niet. En vroolijk klonken hun stemmen.

Ze vermaakten zich tot het donker werd, en toen kwamen ze met blozende wangen binnen.

Ben en Anne melkten de twee koeien. Moeder kon vandaag niet veel verrichten.

— Nog een paar uur en vader kan thuis zijn, zei Anne.

't Zal wel acht of negen uur worden, meende Ben.

— Denkt ge?

— Ja... met die sneeuw... Het paard kan zoo niet draven...

— Maar vader heeft misschien voor sneeuw gevreesd en zal dan vroeger vertrokken zijn.

— Als hij maar mocht van den dokter!

— Misschien ook heeft het alleen hier in de sreek gesneeuwd, en is meer dan de helft van den weg vrij. hoopte Anne.

Och, ze wisten het niet en moesten wachten.

Anne bracht de melk in huis en Ben verrichtte het stalwerk. Toen hij hiermee klaar was, trad hij buiten 't Weer was kalm nog. Maar toch voelde de knaap zich bekommerd om vader, die voorzeker nog wel veel pijn zou hebben en dan een dubbel lastigen rit had.

Moeder had licht gemaakt; in den haard knapte lustig het hout. Toch was de keuken niet gezellig als anders, met die leege plaats van vader.

Ben merkte, dat zijn moeder bleek zag. En ze scheen verstrooid. Ze liep onrustig heen en weer.

De klok wees zes uur. 't Zou zeker nog twee uren duren, eer vader thuis kon zijn. De kleinsten speelden op den vloer en maakten veel gerucht. Moeder kon dat gewoonlijk goed verdragen. Nu echter had ze er last van. En vroeger dan anders zette ze 't avondeten klaar. 't Was of het dan al weer heel wat later scheen.

De jongere kinderen werden te bed gelegd. Ze waren ook moe door het spelen in de sneeuw.

Moeder dekte ze warm toe. En in haar hart bad ze:

— O, God, breng hun vader toch veilig thuis.

Vrouw Alkemade, Ben en Anne zaten dan samen. De boeken bleven dicht. Het lezen vlotte niet.

De klok wees nu acht uur.

— Vader kan elk oogenblik komen, zei Ben.

— O, ik ben zoo ongerust! kreunde moeder en ze begon plots te weenen.

Ze kon haar angst niet langer opkroppen.

— Moeder, zei Ben, ik zal vader tegemoet gaan. Misschien kan hij moeilijk tegen de helling op, als zijn hand veel pijn doet, en vader koortsig is. Ik zal de slede nemen; dan glijd ik omlaag van den berg. En als het noodig is, kan vader op de slede liggen, en trek ik hem zoo met het paard naar boven.

— Gij alleen uitgaan! 't Is al zoo laat! En de paden in 't bosch zijn door de sneeuw verdoken. Ge zoudt kunnen verdwalen.

— Neen, neen, moeder... Ik ken het bosch aan dezen kant zoo goed... Laat me gaan!

— Maar als ge vader niet ziet, hoe ver zult ge dan in de richting van de stad trekken?

— Tot aan de hoeve van Jacobs.

Dat was een andere buurman, maar die woonde twee uur gaans van Alkemade.

— Boer Jacobs zal me zeker helpen om vader te zoeken, hernam Ben.

— Maar vader kan in de stad gebleven zijn, meende moeder

— O, ik geloof het niet, dan zou hij oom Dick of Sam met een boodschap gestuurd hebben.

— Ja, dat is waar...

— Als ik vader niet ontmoet, is er hem vast en zeker iets overkomen, hernam de zoon.

— Moeder, laat Ben gaan, sprak Anne.

Ze wist hoe flink haar broer was.

Vrouw Alkemade stemde toe, al was het met een benepen hart. Ze wilde natuurlijk gaarne haar man hulp verleenen, maar ze vond het voor haar jongen ook een gevaarlijken tocht.

— Zoo ge'eens naar boer Wilson gingt, sprak ze dan. Hij zou zijn knecht meegeven of zelf komen.

— Maar moeder, met de sneeuw duurt het anderhalf uur eer ik daar ben. 't Is een heel ander kant uit. 't Zou zoo wat drie uur duren eer we hier terug waren en vaders weg konden inslaan.. Als vader nu eens beneden den berg ligt, ben ik op een half uurtje bij hem.

Vrouw Alkemade moest haar zoon gelijk geven.

Ben zette zijn pelzen muts op, trok zijn jas van bufselvel en zijn hooge laarzen aan. Moeder legde op de slede een deken van berenhuid, om zoo noodig vader te dekken en Anne stak de lantaarn aan.

— Kinderen, laten we Gods hulp vragen, zei vrouw Alkemade.

En ze deed een eenvoudig gebed dat diep uit haar angstig hart kwam.

Ben vertrok. Moeder keek hem na. O, wat ging er in haar hart om! Nu voelde ze het weer scheip, hoe eenzaam ze hier woonden op Amerikaansche prairie!

Ben trok in het bosch. Hij was niet bang. Vastberaden zou hij den tocht aanvangen en ook trachten te volbrengen.

In het bosch zonk hij tot over de enkels in de sneeuw. Hij bemerkte niet dat iemand hem bespiedde.

Ben vertrok, moeder keek hem na...

van achter een boom. Hij vermoedde geen gevaar van booze menschen, al zwierven die soms ook op de paaie rond, zooals hij reeds ondervonden had.

III.

Vrouw Alkemade had weer de deur gesloten en stevig gegrendeld. 't Was nu bij half negen.

— Ja, vader ik zeker uit de stad vertrokken,, sprak ze tot Anne. Indien hij van den dokter had moeten blijven, zou een van uw ooms gekomen zijn. Ze kennen den weg en ze zijn geen bange kerels. Ze zouden ons niet dagen in ohrust laten.

— Moeder, dan zal de dokter vaders wonde niet zoo erg hebben bevonden.

— God geve het!

Maar vrouw Alkemade verborg weer nieuwe angstige gedachten. Haar man kon bij de behandeling van de wonde wel flauw gevallen zijn. En in bewusteloozen toestand had hij niet om een van zijn broers kunnen zenden. Misschien lag hij gevaarlijk ziek in een hospitaal, zonder dat zijn broeders er iets van wisten. O, hij moest eens sterven!

— Neen, neen, God zal ons helpen! kreunde het in moeders hart.

Ze ging eens naar de kinderen zien. Deze sliepen gerust. Anne wierp houtblokken op het vuur.

— Ik zal onze tweede lantaarn ook aansteken en voor het raam hangen, zei vrouw Alkemade. Het licht kan Ben bij zijn terugkeer den weg wijzen. De sneeuw bedekt alle paden. 't Is overal blank en dan verdwaalt men zoo licht. De bosschen zijn groot.

Moeder deed wat ze gezegd had. Maar toen ze de lantaarn vóór het venster hing en een plek klaarte naar buiten viel, zag ze een man wegspringen.. Ze schrok geweldig. Anne merkte het en vroeg:

— Wat is er, moeder?

— O, kind, er zit een Indiaan voor ons huis. Hij verstopt zich. 'k Zag zijn vederen. Hij liet zich vallen en sluipt zeker op handen en voeten rond.

— De Zwarte Gier! fluisterde Anne.

— O, ja... hij zal het zijn! Hij zint op wraak... Wie weet heeft hij uw vader en toen Ben al niet aangevalen! Het is vreeselijk!

— O, moeder, wat moeten we doen?

Ze hield zich doodstil, maar voelden hun hart bonzen.

— Moeder, ik hoor iets achter aan de staldeur, her-nam Anne.

— Hij zal langs daar willen inbreken. O, hij is in staat ons te doden uit wraak, omdat Ben en vader hem afgeranseld hebben! En dan kan hij alles stelen.

Maar vrouw Alkemade beheerschte eensklaps haar angst. Ze was de vrouw van een kolonist en ze moest zich kranig toonen, zooals Ben, haar zoon en Frans, haar man en zooals haar voorouders het gedaan hadden.

— Anne, zei ze, we zullen ons verdedigen.

Moeder nam het geweer, dat naast den haard hing.

— Pak gij vaders bijl, sprak ze zacht. Moed mijn kind!

Beiden wapenden zich dus. Van het huis was er ook een binnendeur naar den stal, die tegen de wer-ring aangebouwd was.

Moeder opende deze heel stil. En nu hoorde ze nog duidelijker hoe de Zwarte Gier poogde de buitendeur van den stal open te breken.

— Maak geen gerucht, fluisterde vrouw Alkemade. We moeten den schelm verrassen. 't Is vreeselijk kind, wat we verplicht zijn te doen... Maar het gaat om ons leven. Als de deur begeeft en de Indiaan komt binnen, slaat gij met de bijl en ik schiet... God helpe ons!

De Indiaan werkte ook stil. Blijkbaar wilde hij ook de bewoners verrassen. Hij maakte een gat om er zijn hand door te steken en zoo de grendels weg te schuiven. Daar het donker was in den stal, merkten moeder en Anne dit niet. De inbreker gelukte... Plots werd de deur geopend, zonder geweld... Een schijn, door de sneeuw afgegeven viel binnen. En vrouw Alkemade zag duidelijke de gedaante. Ze schoot, maar de kogel miste zijn doel en suisde den Zwarten Gier boven het hoofd. De Indiaan slaakte een gil. Anne sloeg met de bijl.

De kerel sprong vlug op zij. Indianen zijn snel in hun bewegingen. De Zwarte Gier wierp Anne omver. Moeder gaf hem een bons met den kolf van 't ge-weer. Allen schreeuwden luid, de Indiaan van woede en vrouw Alkemade en Anne van angst.

De aanvaller was achteruit geweken. Hij had den slag duchtig gevoeld.

Moeder trok Anne mee in de kamer en grendelde snel de binnendeur.

— We moeten ons nu hier verdedigen, zei vrouw Alkemade. De schurk kan koeien of schapen stelen, maar 't gaat om ons leven...

Ze laadde opnieuw het geweer. De Zwarte Gier was zoo door wraaklust bescheerscht, dat hij nu niet aan roof dacht. Hij beukte op de deur, om in huis te geraken en hij huilde als een bezetene. De bijl was in de stal gebleven, want nu hakte hij er mee in het hout.

— Anne, neem het haardijzer, zei moeder. Houd u flink, kind! We moeten hem verslaan! O, God, help ons, kermde ze.

De deur was wel sterk, maar zou toch moeten bezwijken. Er kwamen reeds barsten in. Weldra waggelde ze.

De kleinere kinderen waren wakker geworden en schreiden. De achtjarige Sam kwam in de keuken. Hij wist niet wat hij zag: moeder met een geweer en Anne met het haardijzer.

En welk lawaai hoorde hij toch?

— Sam, er is een booze man, neem de blaaspijp, en als ge hem ziet, sla op hem! riep moeder uit

— Het is de Zwarte Gier, voegde Anne er bij..

Sam had natuurlijk ook over den Indiaan hooren spreken. En hij hield op met schreien en wapende zich. Kinderen van kolonisten moesten soms vroeg handelen als groote menschen.

— Waar is Ben? vroeg Sam.

— Om vader! antwoordde moeder. We moeten ons zelf verdedigen.

De deur hing los aan nog één scharnier...

Vrouw Alkemade duwde er tegen en de deur viel in den stal op den Indiaan, die nu neer tuimelde. Maar hij was vlug er onder vandaan. Ze moest den roover getroffen hebben want deze vluchtte met een gil verder in den stal.

— Wat gebeurt er hier toch? klonk een vreemde stem.

Twee mannen kwamen den stal binnen.

— O, baas Wilson... de Zwarte Gier! kreet moeder en ze barstte in tranen uit.

Uit de keuken viel nu het licht in den stal en tot haar groote vreugde, herkende vrouw Alkemade den buurman.

— Wat, de Gier! riep Wilson uit. O, hoorden we daardoor al van ver dat lawaai?

William zijn knecht was bij hem.

— We hebben ons tegen hem moeten verdedigen... Pas op, hij zit nu ginder aan het eind van den stal..

Maar William hoorde gerucht en deed een sprong naar links.

— Baas, ik heb hem... de boef wil door een venster ontsnappen.

Wilson naderde ook en vrouw Alkemade kwam met de lantaarn. De Indiaan had van een luchtgat — want meer was het zoogenaamde venster niet — het luik opengestooten en wilde langs daar vluchten. Maar

William trok hem bij zijn beenen terug. En de Zwarte Gier was gevangen.

— Wil ik hem ineens doodschieten, baas? vroeg William.

— Neen, neen, dat recht hebt ge niet... We zullen den booswicht binden en opsluiten.

Anne bracht een touw. En al spartelde de laffe kerel, die een vrouw en kinderen aanviel, nog tegen, hij werd stevig geboeid.

Wilson en zijn knecht sleurden hem in de keuken.

— William had me verteld van Alkemade, zei de buurman. En ik zat van avond niet rustig bij den haard. Ik wilde weten of hij al terug was. Kortom, ik vroeg William met mij mee te rijden naar hier. En toen we al dicht bij waren, meenden we een schot te hooren. We joegen de paarden voort en dan vernamen we geschreeuw.. We begrepen dat er onraad was. maar wie zou aan zooiets denken.

— De schelm wilde zich wreken, omdat hij een paar weken, toen hij Ben mishandelde en een schaap poogde te stelen, van mijn man een pak ransel kreeg, hernam vrouw Alkemade.

Ze vertelde nu alles van dezen roerigen avond.

— Dan is Ben zijn vader gaan zoeken? vroeg Wilson.

— Ja... Maar wie weet, heeft deze schelm mijn jongen ook al niet aangerand.

De Zwarte Gier verstond dit en beweerde, dat hij geen knaap geen kwaad had gedaan.

— Dan hebt ge hem niet durven aanvallen, lafaard, schimpte Wilson. Ge vecht liever tegen een vrouw en kleine kinderen !

— Baas, laten we hem buiten aan een boom hangen dan kan hij nooit meer kwaad doen, zei William. Er is hier geen politie en dus moeten we er maar zelf voor spelen.

De Indiaan kermde om genade.

— Wij mogen onze eigen rechters niet zijn, sprak Wilson. Er zijn er in de stad, en we zullen zorgen dat ze dezen deugniet onder handen kunnen nemen. Maar nu ga ik eens zien, hoe uw zoon het stelt in de sneeuw William kan zoo lang bij u blijven, buurvrouw.

En moeder was Wilson dankbaar ook voor deze hulp.

IV

Ben had natuurlijk niets van den Zwartengier bemerkt, want anders zou hij moeder, broertje en zusjes niet alleen gelaten hebben. Moedig trok hij door het bosch. Hij bereikte de helling. En nu zette hij zich op zijn slede. Hij liet zich naar beneden glijden. En spoedig was hij in het dal.

Nu moest hij zijn slede weer voort trekken. Wat was het hier ook eenzaam! Zooals we gezegd hebben, lag er geen eigenlijke weg. Men reed over de vlakke en hier en daar tusschen de bergen naar de stad. Men moest de richting kennen. Ben had zijn vader reeds enkele malen op zoo'n tocht vergezeld, en hij wist hoe hij moest gaan. Hij besloot in elk geval door te zetten tot aan de hoeve van Jacobs.

't Was een lastig dompelen in de sneeuw, maar Ben hield zich dapper. 't Was immers voor vader!

Een half uur later zoo wat, hoorde Ben plots praten. Zijn hart begon te bonsen... Zou het vader zijn met den broer van vrouw Wilson, die immers van plan was uit de stad naar de hoeve te komen?

— Vader! riep Ben.

Hoe luid galmde zijn stem.

— Ben! klonk het terug.

Goddank, het was waar! En nu had de knaap wel kunnen jubelen.

— Gij Ben... maar jongen toch, zei Alkemade verbaasd.

— O, vader we waren zoo ongerust... Maar wie is er bij u?

Ben zag dat zijn vader naast het paard stapte en er iemand anders op zat.

— Ik vond dezen neger onderwege, antwoordde Alkemade. Hij is een gevluchte slaaf.

In dien tijd bestond in de Amerikaansche staten nog de slavernij. Negers en hun vrouw en kinderen werden verkocht en gekocht als dieren, en behoorden dan aan hun eigenaren, die hen hard lieten werken (1). De slaven werden dikwijls mishandeld. Velen trachtten te vluchten. Als ze Kanada konden bereiken waren ze vrij.

Deze neger was nu in Kanada. Hij had weken lang gereisd. Zich dikwijls moeten verbergen, zwierf soms zonder voedsel en zoo had Alkemade hem afgemat op den weg aangetroffen. Hij nam den ongelukkige nu mee.

— Ja, daardoor ben ik zóó laat, zei hij tot Ben.

— En hoe is het met uw hand, vader?

— Goed! De dokter hielp me vlug. Hij zei dat ik wel gedaan had met te komen. Het was een begin van bloedvergiftiging door het vuil van een doorn of zoo. Hij heeft in de wonde gesneden.

(1) Lees maar Nr 137 : «Oom Tom».

— Deed het veel pijn, vader?

— Och, ik beet maar op mijn tanden. En toen kreeg ik zelf, die veel verzachtte. Ik kan mijn hand niet gebruiken. Maar er is, Goddank geen gevaar meer.

— O, wat zal moeder blij zijn!

— Ja. Moeder heeft een angstigen dag gehad, dat begrijp ik wel.

— We vreesden dat ge niet op de helling zoudt geraken en daarom kwam ik u tegemoet, hernam Ben.

— Dat is flink, jongen.

— Maar vader, als de neger nu eens op de slee ging liggen, onder de deken, dan kondt gij rijden. En ik klim achter u, en houd het touw van de slede vast.

— Bles is ook al zóó moe... En dan twee ruiters! Kom, kom, nog wat moed en dan zijn we bij moeder.

Maar er wachtte hun een verrassing. Wat verder ontmoetten ze baas Wilson. 't Was een hartelijk weerzien.

Maar wat schrokken vader en Ben, toen ze 't gebeurde vernamen met Zwart Gier!

— Maar ge hebt een flinke vrouw en kranige kinderen! voegde Wilson er bij.

O, hoe verlangde vader thuis te zijn! De gevluchte slaaf sprak niet. Hij was zoo vermoeid.

— En wat zullen we nu met dien schelmschen Indiaan doen? vroeg Alkemade, toen zijn eerste schrik wat bedaard was.

— Ik stel voor hem mee te nemen naar mijn hoeve,

antwoordde Wilson. Ik houd hem gevangen, tot mijn schoonbroer, die dan toch een dezer dagen komt, terug rijdt. Dan vergezel ik hem en lever den booswicht aan 't gerecht over. Ik heb een kelder waar hij veilig zitten zal.

Alkemade vond dit plan uitstekend.

Vader klom nu achter Wilson op diens paard. En Ben zette zich op de slede, die achter het nog frissche dier van buurman werd gebonden. De neger klemde zich vast aan 't halster van Alkemade's paard, dat aan dit van Wilson gekoppeld werd. En zoo besteeg men de helling.

De paarden spanden zich in. Traag, toch flink traptten ze door de sneeuw.

— Moeder heeft een lantaarn vóór het raam gehangen, zei Alkemade. O, hoe dankbaar ben ik het licht te zien.

Hij had Wilson alles verteld van zijn hand.

Ben hield het niet meer uit. Hij sprong van de slede maakte ze los en rende er mee naar de woning.

— Vader is er! juichte hij.

William deed open. Ben stormde binnen.

— Moeder, vader is er... En zijn hand is al veel beter. Er is geen gevaar. Hij heeft een gevluchten slaaf bij zich. Hij vond hem uitgeput onder den weg. Daarom is vader zóó laat...

Hijgend vertelde Ben al dit nieuws.

— O, God, ik dank u, ik dank u! bad moeder.

Toen zag Ben den Indiaan die op een mat lag, in den

hoek. Vrouw Alkemade had bemerkt, dat de Zwarte Gier bloedde. Hij was in den arm getroffen. En de vrome vrouw, kwaad met goed vergeldend, had zijn wonde onderzocht. De kogel zat niet diep, en was gemakkelijk verwijderd geworden.

Moeder wiesch dan de wonde, streek er zalf op en verbond ze, al zei William, dat ze den boef veel te goed behandelde.

Maar vrouw Alkemade was een echte Christen.

Ze stond nu op den drempel, om vader te verwelkomen.

Hoe innig omhelsde ze hem! Er was veel te vertellen.

Eindelijk reden Wilson en William, zijn knecht heen. De Indiaan zat gebonden op Wilson's paard.

Een uur later lag Ben warm onder de dekens. De wind stak weer op, maar welk een heerlijk gevoel had hij nu.

De neger was door moeder vriendelijk ontvangen en sloiep op Ben's kamer, waar nog een bed stond.

V.

Vader's hand genas goed. Ben werkte in dien tijd cubbel. De neger, die Charlie heette, was ook van al zijn vermoeienissen hersteld.

Alkemade had hem aangeboden als knecht op de boeye te blijven. Veel kon hij hem niet betalen, maar Charlie zou goed behandeld worden. En later kon hij meer verdienen.

De gevluichte slaaf nam het voorstel gaarne aan. Hij was niet gehuwd, kende geen familie, en nu had hij een goed tehuis. Hij bewees zijn dankbaarheid door flink te werken. Baas Alkemade had hem toch het leeren gered.

Een maand later werd de Zwarte Gier naar de stad gevoerd.

En na dien Winter moest Alkemade komen getuigen. Men kende nog ander schelmstukken van den boosdoener, die tot lange gevangenisstraf werd veroordeeld.

Ben, de zoon van den kolonist, groeide op tot een flinken boer. Er werden meer hoeven in de omgeving gebouwd, en de eenzaamheid was toen gebroken.

EINDE.

BERICHT.

In den laatsten tijd werden al onze boekjes herdrukt. Vraag ze dus bij Uwen gewonen leverancier ofwel rechtstreeks aan den Uitgever A HANS-VAN DER MEULEN, te Contich